

Idegeneknek tilos!

A Lakiteleki Irodalmi Estek rendezvénysorozat előadójaként mutathatta be Horváth Ferenc Idegeneknek tilos! című novelláskötetét, amely az Antológia Kiadó gondozásában jelent meg. Az irodalmi rendezvénysorozat célja, hogy közelebb hozzák az olvasókhöz napjaink íróit, költőit – tudtuk meg Dékány Zoltánné könyvtárvezetőtől. Bár a kiadó szakmai igényességét jól ismerték a könyvtárban, ez volt az intézmény és az Antológia első közös rendezvénye, amit a nagy siker után bizonyosan újabb irodalmi estek követnek majd. A most bemutatott könyvről a szerzővel beszélgettünk.

Horváth Ferenc

– Eleinte, mint szinte mindenki, verseket farigcsáltam. Aztán később, középiskolás éveim alatt kezdtem el komolyabban foglalkozni az irodalommal, és akkor már célzatosan kezdtem írni. Írásaim mindig valamilyen közvetlen élményanyagból építkeztek. Egy kamasz lázadozásai voltak szerelemről, testiségről és sok más témáról. De ezeket sem tartom irodalmi alkotásoknak. A novellákkal egész más volt a helyzet. Voltak olyan nagyhatású művek, amelyek a novellisztikába boldondítottak. Ilyen volt Csáth Géza vagy Mészöly Miklós egy-egy írása. Egyre többet és többet olvastam, aztán szépen

lassan megszülettek első novellapróbálkozásaim.

– Mennyiben önéletrajziak ezek a novellák?

– A könyvnek van egy kerete, ami tematizálja az írásokat. Ezt pedig őszinte, önéletrajzi témájú szövegek alkotják. A születés és a halál, a kezdet és a vég a két sarokpont, amelyek közé az életem feszült. Az írások egy része ezt próbálja visszaadni, no meg azt a vergődést, amire kényszerített az élet. Nem tudom, hogy valóban emlékkállítás-e számomra ez a könyv.

– Hogyan került kapcsolatba a kiadóval?

– Először a tudomon kívül jutott el Agócs Sándorhoz, az Antológia vezetőjéhez egy vaskos kézirat, de nem történt semmi. Én sem futottam utána. Később volt egy egyetemi prózapályázat, amelyen egyik írásom díjat kapott. Ezután kezdett Agócs Sándor érdeklődni a szövegek után, s egyszer csak eljutottunk a megjelentetésig. Nyáron, a könyvhéten került a boltokba a kötet, de valójában a lakiteleki irodalmi est volt az első alkalom, amikor szabadon beszélhettem a könyvről és arról az élményanyagról, amit a családom és Lakitelek adott.